

KAJ ÁDÁM

Nagyvárosi vagonok

„És újra.”

1.
Öt óra felé
a robot iránya fordult:
Sárga vagonok döcögtek
a Lehel tér felé,
munkások, hivatali emberek
siettek az otthon mechanizmusába,
és újabb nyolc órát készültek
átaludni.

Én álltam a villamos-fényben
és néztem,
ahogy hatmilliárd lélek
két-háromszáz testbe zsúfolódott,
és akkor kétségbe vontam
az ember csodavoltát,
mert láttam,
még esendők sem vagyunk
a nagyvárosi vagonokban,
szelíden se nézünk,
mint az állatok,
mikor vágóhídra
küldik őket.

2.
A pláza senkinek se háza...
ezen a késő délutánon
csak a templomok magasodtak,
a bérházak papucsban álmodták
a Kádár-reneszánszt.
Hiába!
A szmog egyedül emlékezett
a dicső nehéziparra.

Ki tudott volna
komolyan megfulladni ettől?
A meghatottság
nem elég a meghaláshoz,
és különben is,

egy hipochonder nemzet
föltalált betegsége
nem az oxigénhiány,
hanem a xenofóbia.

3.
Én maga vagyok a
a tudathasadás!
Mert ugyanúgy vagyok
a vidék s a rakodópartok
foglya,
ahogy elmagyarosodott
szlávok utódja...

Jézus imáin gügyögtem
a hit gyermekkorában,
de volt őszöm,
aki még szemiteként imádkozott.
Majd valami
köztes mennyországban
lesz az ismerősöm.

3.
Csak a templomok magasodtak...
Közel az Isten háta!
Tornyaiuk évente
milliméterekkel nőnek,
a padoknál persze
csökken a limit,
bárcsak a bűnünk
fogyna így el!
S a teremtő
megfújatná a harsonákat:
az ember tökélyre jutott,
hát újra megteremtjük.

4.
S ha újra
lácba fűznek minket,
talán a villamosok is
újrapcsolódnak,
s a Lehel tér akkor
igazi Jeruzsálemmé válik,
ahol zsidók és keresztények,
arabok és felekezetenküliek
nem csak a piactudomány
szabályai szerint
gondolkoznak a másíkról.

(mellékvágány)

*Az ember nem tud
eleget szeretni,
és azt is kevesli,
amit neki adni tudnak,
de vannak szerelmek,
amik megközelítik
a tökéletességet,
csak ott van elrontva
az egész,
hogy a másík
hibátlanúsága
hamisan tükröződik
bennünk.*